

Arrest

nr. 75 343 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheid voor zichzelf en haar minderjarige dochter.

Verzoeksters vingerafdrukken worden genomen en uit het Eurodacverslag blijkt dat haar vingerafdrukken op 7 juli 2008 en op 9 september 2008 reeds werden genomen respectievelijk te Mytilini en te Tayros in Griekenland.

Verzoekster werd uitgenodigd voor een interview op 19 augustus 2009, dat om medische redenen werd uitgesteld tot 25 september 2009. Tijdens het Dublin-interview afgenomen op 25 september 2009 bevestigt verzoekster dat zij in Griekenland een asielaanvraag heeft ingediend en verklaart zij een soort van verblijfskaart te hebben gekregen die kan worden verlengd voor 6 maanden.

Op 9 oktober 2009 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Griekse autoriteiten met toepassing van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 29 oktober 2009 verstrekt verzoekster via haar advocaat bij aangetekend schrijven bijkomende informatie.

Op 2 december 2009 laten de Belgische autoriteiten aan Griekenland via een tacit agreement weten dat zij gelet op artikel 20, § 1b van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster daar zij de termijn om te antwoorden lieten verstrijken.

Op 27 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*), die op dezelfde dag wordt betekend aan verzoekster. Op 1 februari 2010 dient verzoekster een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 3 februari 2010 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen daar verzoekster de uiterst dringende noodzakelijkheid niet heeft aangetoond.

Op 5 februari 2010 beslist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat verzoekster niet mag worden gerepatriëerd naar Griekenland voor 19 maart 2009. Op 15 februari 2010 worden de Griekse autoriteiten ingelicht over de beslissing van 5 februari 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en worden er garanties gevraagd in verband met de opvang van verzoekster en haar dochter.

Op 18 juni 2010 wordt de vordering tot nietigverklaring die verzoekster indiende tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2010 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 42 083. Verzoekster dient een cassatieberoep in bij de Raad van State die op 29 juli 2010 het cassatieberoep toelaatbaar heeft verklaard.

Op 15 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 7 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 11 mei 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.02.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkene maakt in haar aanvraag 9ter een medisch getuigschrift over gedateerd op 18.11.2010. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel "ander medisch" getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift.

De aanvraag werd ingediend op 15.02.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel' medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter, § 1 en 3 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat het door haar ingediende medisch attest ter staving van haar aanvraag volledig gelijk is aan het standaard medisch attest dat sinds 29 januari 2011 aangewend dient te worden. Enkel de hoofding is verschillend. Verzoekster wijst op "een volledig gelijk geschil" dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest nr. 61 726 van 18 mei 2011 werd beslecht. Verzoekster herneemt vervolgens dit arrest *in extenso* ter uiteenzetting van haar middel.

2.2. Verweerder antwoordt in haar nota met opmerkingen het volgende:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 7 april 2011 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Het medisch attest d.d. 18 november 2010, dat bij de aanvraag van 15 februari 2011 werd gevoegd, is immers niet opgesteld conform het model vereist door artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. De aanvraag werd nochtans ingediend op 15 februari 2011, dus na de inwerkingtreding op 29 januari 2011 van het Koninklijk Besluit van 24 januari 2011.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster aangeeft in haar eerste middel dat het standaard medisch getuigschrift dat vereist wordt, identiek hetzelfde is als het oude, maar dat enkel de hoofding verschilt. Verzoekster citeert vervolgens uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij merkt in eerste instantie op dat verzoekster het eerste middel louter onderbouwt met een citaat uit de rechtspraak, maar op geen enkele manier overgaat tot een bespreking en onderbouwing ten gronde van het eigen enige middel. Het volstaat allerm minst om te verwijzen naar een ander, mogelijk gelijkaardig dossier, om een vordering tot nietigverklaring te onderbouwen. Verzoekster past deze rechtspraak niet toe op de persoonlijke situatie. Zij maakt niet duidelijk op welke manier deze rechtspraak van enige relevantie zou zijn ter bestrijding van de thans bestreden beslissing, noch hoe deze uitspraak in verband moet worden gebracht met de eigen situatie.

Het enige middel is in eerste instantie onontvankelijk.

In bijkomende orde merkt verwerende partij op dat verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het algemeen beginsel van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidplicht, doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk werd verklaard omdat ze niet vergezeld was van het bij wet voorgeschreven medisch getuigschrift, terwijl zij een medisch getuigschrift had gevoegd dat naar inhoud overeenstemt met dat wettelijk voorschrift. Volgens verzoekster diende het bestuur de attesten inhoudelijk te vergelijken en niet uitsluitend te evalueren op de vorm.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat daar waar de wetgever de meest uiteenlopende mogelijkheden biedt aan de illegaal verblijvende vreemdeling om zijn verblijf te regulariseren, de noodzaak bestaat om een regelgeving uit te vaardigen die het bestuur toelaat op een snelle en adequate manier te beslissen.

De regelgeving in verband met verblijfsrecht geput uit medische aandoening werd verduidelijkt en verscherpt door het Koninklijk Besluit van 24 januari 2011, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 28 januari 2011 en van kracht sinds 29 januari 2011.

Uit de memorie van toelichting kan het volgende worden geciteerd:

"Door daarnaast meer precieze eisen te stellen aan de informele pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijk gekaderd. Zo zal een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg met de Ministerraad."

Door artikel 4 het Koninklijk Besluit van 24 januari 2011 wordt artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 vervangen. De wetgever legt de verplichting op het standaardgetuigschrift te voegen dat is opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan het Koninklijk Besluit van 24 januari 2011 wordt gevoegd. De wetgever voorziet geen andere mogelijkheid, zoals blijkt uit het woordgebruik 'moet':

" Art. 4. Artikel 7, van hetzelfde besluit wordt vervangen als volgt :

« Art. 7. Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd."

Het argument dat het gepubliceerde en bij wet opgelegde medisch attest gelijkenis vertoont met het door verzoekster aangewende getuigschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet het bij wet opgelegde attest is.

Bovendien voorziet de wetgever in de exclusieve bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend om medische redenen, onontvankelijk te verklaren.

Artikel 9 § 3,3° van de wet van 15 december 1980 voormeld luidt immers als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)

§ 1, vierde lid luidt als volgt:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

Ten overvloede illustreert de verwerende partij hieronder het bij wet opgelegde getuigschrift.

(...)

Het op 18 november 2010 gedateerde "CERTIFICAT MÉDICAL" bevat de volgende betiteling: "Certificat médical, destiné au médecin conseil du Service Régularisation Humanitaires de la Direction Générale de l'Office des Etrangers (SPF Intérieur) (Vrij vertaald : medisch getuigschrift bestemd voor de raadgevende arts van de Dienst Humanitaire regularisaties van de Algemene Directie van de dienst vreemdelingenzaken).

Daar de gemachtigde de ontvankelijkheidsvoorwaarden dient te onderzoeken vooraleer het medisch getuigschrift over te maken aan de raadgevende arts, dient het medisch getuigschrift bestemd te zijn voor de gemachtigde.

Vandaar de betiteling die de wetgever heeft gegeven aan het verplicht te gebruiken standaard medisch getuigschrift (zie supra: "bestemd voor de Dienst Humanitaire regularisaties" en niet "voor de raadgevende arts van...").

Het komt de gemachtigde niet toe om het aan de aanvraag gehechte medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken doch wel naar vorm. Hij moet de ontvankelijkheidsvoorwaarden nagaan en onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden, met name dient hij qua vorm na te gaan of:

- *de aanvraag een standaard medisch getuigschrift bevat zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. (KB 24 januari 2011)*
- *dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.*

Enkel wanneer aan die wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, wordt het dossier voor advies overgemaakt aan de raadgevende arts.

Het enige middel is niet ernstig.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3. Vooreerst kan verweerder niet worden gevolgd waar hij meent dat het middel van verzoekster onontvankelijk zou zijn, nu het louter onderbouwd zou zijn met een citaat uit de rechtspraak maar op geen enkele manier overgaat tot een bespreking en onderbouwing ten gronde van het enig middel.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

In casu geeft verzoekster duidelijk aan welke rechtsregel en rechtsbeginselen zij geschonden acht, met name artikel 9ter, § 1 en 3, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zet verzoekster uiteen waarom zij meent dat deze rechtsregels worden geschonden door de bestreden beslissing. Zo geeft zij duidelijk aan het niet eens te zijn met de motieven waar deze aangeven dat niet het juiste standaard medisch attest werd bijgebracht. Verzoekster stelt dat het medisch attest ter staving van haar aanvraag volledig gelijk is aan het standaard medisch attest dat sinds 29 januari 2011 aangewend dient te worden, doch dat enkel de hoofding verschillend is. Verzoekster geeft verder duidelijk aan dat zij de inhoud van het arrest herneemt ter uiteenzetting van haar eigen middel, nu zij aangeeft dat de zaken identiek zijn aan elkaar. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd dat verzoekster geen eigen uiteenzetting geeft van haar middel, aangezien zij duidelijk aangeeft waarom zij meent dat ook in haar geval de bestreden beslissing de aangevoerde rechtsregels en beginselen schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat het door verzoekster neergelegde getuigschrift niet werd opgesteld conform het model van het standaardgetuigschrift, zodat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt. Uit het

verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. Waar verzoekster evenwel aangeeft het niet eens te zijn met de inhoud van de motieven nu zij meent wel degelijk het noodzakelijke medische attest te hebben voorgelegd, daar enkel de hoofding verschillend is en zij meent te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, voert zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verweerder houdt voor dat het medisch attest dat door verzoekster bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, werd gevoegd, geen “*standaard medisch attest*” is dat werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest van 18 november 2011, dat verzoekster bij haar aanvraag om met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd voegde, met uitzondering van de hoofding volledig gelijk is aan het standaard medisch attest zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het ingediende medisch attest bevat dezelfde vragen en opmerkingen als het standaardmodel. Het loutere feit dat in de hoofding van het medisch attest tussen de woorden “*Destiné au*” en de woorden “*Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l’Office des Etrangers*”, de woorden “*au médecin conseil du*” werden gevoegd, laat op zich niet toe te besluiten dat het aangebrachte medisch attest geen standaard medisch attest is zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of niet beantwoordt aan het model zoals bepaald in het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het gegeven dat op een modelformulier een verduidelijking werd aangebracht die bovendien, gelet op hetgeen is bepaald in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt voorzien dat de medische beoordeling die moet plaatsvinden op basis van medische attesten gebeurt door een ambtenaar-geneesheer, perfect logisch is, laat op zich niet toe te oordelen dat geen gebruik zou zijn gemaakt van het voorziene standaard medisch getuigschrift.

Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen op dat het de gemachtigde toekomt de ontvankelijkheidsvoorwaarden te onderzoeken vooraleer het medisch getuigschrift over te maken aan de raadgevende arts zodat het attest voor de gemachtigde bestemd dient te zijn. Tevens wijst verweerder er op dat de gemachtigde bij het nagaan van de ontvankelijkheidsvoorwaarden moet nagaan en onderzoeken of *qua* vorm voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden, met name of enerzijds het bijgevoegde getuigschrift *conform* is aan het standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad (KB 24 januari 2011) en of het de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verweerder lijkt aan te geven dat door de ‘verkeerde betiteling’ van het medisch attest en de toevoeging van de woorden “*voor de raadgevende arts van ...*” het medisch attest niet wordt onderworpen aan de ontvankelijkheidscontrole van de gemachtigde. Uit de stukken van het dossier blijkt echter niet dat het medisch attest ‘rechtstreeks’ is voorgelegd aan de door de verweerder aangestelde arts. Uit de stukken blijkt integendeel dat de aanvraag om medische redenen met bijgevoegde stukken, waaronder de medische attesten, is verstuurd naar de “*Dienst humanitaire regularisaties, Sectie art. 9ter*” en wel degelijk voor controle inzake de ontvankelijkheid is voorgelegd aan de gemachtigde.

Verweerder kan bezwaarlijk beweren dat door het verschil in de hoofding van het voorgelegde medisch attest met het standaard medisch attest, de gemachtigde niet meer in staat is om de ontvankelijkheidsvoorwaarden na te gaan en te onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden, noch dat door dit verschil hij niet op een “snelle en adequate manier kan beslissen”.

Ter terechtzitting verwijst de raadvrouw van verwerende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name nr. 70 753 van 28 november 2011 waaruit blijkt dat de stelling van verwerende partij wordt bijgetreden.

Voormeld arrest betreft een onontvankelijk verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen waarvan het annulatieberoep werd verworpen. Echter, nergens uit het voormeld arrest blijkt dat in de zaak een standaard medisch attest werd voorgelegd waarvan enkel de hoofding niet overeenkomt met de hoofding van het door de wet opgelegd model. De verwijzing naar voormeld arrest door de verwerende partij is bijgevolg niet relevant.

Er dient vastgesteld te worden dat *in casu* de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN